

לשבת שירה וט"ו בשבט תרכ"ה

בגמרא ¹²³⁴⁵⁶⁷ **לראש** השנה (ז ע"א) ואחד מהם ט"ו בשבט ראש השנה לחילנות, שכל חילן שאינו חונט בט"ו שוב אינו עושה פירות בשנה זו, והעולם אומרים שהוא יום טוב של אדם הראשון, מחמת שנתיירא כאשר נתקטנו הימים ^{אוצר החסידים} צימות החורף ואחר כך בט"ו שניכר שהתחיל להתגדל עשה יום טוב. ולעניינת דעתי שנתיירא מעונש חרורה האדמה כו' (בראשית ג יז), וראה צימות החורף העלים נשרו מהחילנות וכל עשב נתיבש חשב שהוא מחמת הקללה הנ"ל ושוב לא יהיה פירות, וכשבא ט"ו בשבט ונכנס כח החנטה בהחילנות, הצין זה ועשה יום טוב.

¹²³⁴⁵⁶⁷ **א"י"ח**

ובאמת אנו בני ישראל אין עיקר היום טוב שלנו בשביל שמחת הגוף, וכמו שפירש **אאמ"ו** זצ"ל ⁵ (נגעילת שערים לשער"ט) מה שאמרו (שהש"ר א ג) איני יודע במי נשמח [אם בהקב"ה אם ביום, כשהוא

אומר] נגילה ונשמחה [בך] הוי אומר בהקב"ה ^{קמג}, דעל מענוגי עולם הזה היא רק בשעת מעשה, אבל שמחת הנפש צמנות ומעשים טובים, גם בשמחת בית השאצה שמחו נדיקים ואמרו אשרי ילדותנו שלא זיישה [אח זקנותינו] (סוכה נג ע"א קמ"ד). על כן לעניינת דעתי גם ביום הזה עיקר שמחת הנפש דקרא כדכתיב (דברים כ יט) כי האדם עץ השדה, ועל פי הסדר ט"ו בשבט הוא על כל פנים בשבוע של פרשת בשלח או סמוך לו, ועתה הוא בשבת קודש ממש, כי כל מי שאינו חונט בשבת קודש זה להתלהב בלב האהבה ודציקות וקציעות אמונה שלימה על נסיון ועל נפלאותיו וטובותיו המצואים בפרשה זו, גם בכל השנה לא יעשה פירות מלות ומעשים טובים, על כן הוא ראש השנה לחנטת חילנות, ממילא גם בכל השנה יעלה למעלות ביראת שמים עד למעלה.

★

קמג) ז"ל, והענין הוא דיש שני עניני שמחות, הא' שמחה של מצוה, והב' הוא שמחה של עצמו ששמח באכילה ושתייה ושחוק, והחילוק הוא כמ"ש בספר בינה לעתים (דרוש לשמ"ע) ע"פ וצדיקים ישמחו וכו' ישישו בשמחה, כי אותה של מצוה היא מרחבת דעתו של אדם, ואפילו אחר גמר השמחה לעולם נשאר השמחה בלבבו וטעמו שזוכר שאותו יום אמר הלל או נשמת או התפלל שמו"ע בכוונה גדולה והוא משמח את עצמו וזוכר הטעם הנאהב והנחמד, כמ"ש עולמך תראה בחיך, משא"כ בשמחה בגשמיות שהוא להיפוך, שמתחלה יושבין לאכול ולשתות בטוב לבב ואח"כ למי אוי ולמי אבוי וכו' מכין זה את זה, וכמ"ש באלשיך גבי פרשת נזיר, וז"ש וצדיקים ישמחו לפני אלקים, אזי ישישו אח"כ באותה שמחה. וזה"ש איני יודע במי נשמח, אם בהקב"ה אם בחציו לה', דהיינו אותה שמחה של מצוות, או ביום, דהיינו בשמחת עצמו שנא' עליו חציו לכם, כשהוא אומר נגילה ונשמחה בו, פירוש שגם אח"כ נגילה ונשמחה להבא, על כרחך בהקב"ה ולא ביום, שאין השמחה תמיד רק בהקב"ה ושמחה של מצוה שעומדת לעד.

קמד) שגם בעת זקנתם נשאר להם שמחת עבודת ילדותם.